

STERAVOND

19 september 1958

Goedenavond vrienden,

Deze avond is voor ons dan weer Ster-avond. Het is misschien moeilijk voor velen van u zich voor te stellen, wat deze avond precies voor ons betekent. Wij zijn geen kerkelijke groepering. Wij zijn geen religie, ook geen godsdienst. Maar vrienden, er zijn toch punten in het leven van elk wezen, in het leven van elke mens en elke geest, waarin hij behoefte heeft aan een kracht die groter is dan de zijne. Wij zoeken naar een kracht die ons kan verheffen, een kracht waarvan de intensiteit het ons mogelijk maakt méér te zijn, beter te zijn.

Misschien dat wij achter al die kracht ook zoeken naar geluk, vrede en bewustwording.

Het zoeken naar kracht maakt voor ons in de geest een veel groter deel uit van het leven dan bij u. Een mens op aarde kan zich vaak moeilijk voorstellen hoe het geestelijk streven, met al zijn streven, met al zijn pogen, moeilijk kan zijn. Niet ongelukkig, maar moeilijk.

Je ziet zoveel méér licht boven je, zoveel méér kracht en je zou zo graag dáár reeds willen zijn.

Je ziet overal de sleutels tot de poorten van het Allerhoogste en je kunt nog niet helemaal binnen gaan. Het is ons dan ook een gewoonte, en vaak ook een behoefte, om deze kracht voor onszelf af te smeken, te bidden, indien u het zo wilt zeggen.

Wat meer is, wij hebben ook geleerd dat deze kracht - onverschillig hoe wij haar roepen, wanneer wij ze eerlijk roepen, overtuigd en van binnen uit - voor ons wonderen doet.

O, ik bedoel niet de wonderen die voor de aarde zo belangwekkend zijn. Ik bedoel geen genezingen of iets dergelijks. Maar ik bedoel die kracht om verder te gaan. Die opgewektheid die innerlijk is, en die vreugde die ons opgewassen doet zijn tegen alle dingen.

Wanneer wij zo met de mensen in de stof trachten te werken, gevend het beste wat wij kunnen geven, soms misschien wel eens falende, een andere keer in staat zijnde een mens inhoud in het leven te verschaffen, dan weten wij dat ook die mensheid - evengoed als wij - verlangt naar die innerlijke kracht, die zekerheid, naar dat Licht.

Het is juist daarom dat wij driemaal per jaar Ster-avond houden. Wij spreken er niet zo buitengewoon gewichtig over. Uiteindelijk, wie zijn wij, kleine geesten en kleine mensen, dat wij ons druk willen maken over hetgeen wij nu eens zullen doen om die grote Goddelijke Kracht te benaderen?

Voor ons is het heel belangrijk.

In uw leven zijn altijd problemen. Problemen soms waarvoor wij geen oplossing weten te vinden. Dan is er onvrede, wantrouwen, ongeluk en onbevredigd streven. En trots, die je belemmert om op de juiste wijze tussen de mensen te staan.

Al die dingen kunnen veranderen. Ik zeg niet dat wij ze kunnen veranderen. Maar zij kunnen veranderen wanneer zij zelf de kracht vinden, evenals wij, wanneer het niet meer gaat, om te putten aan die bron van Licht die voor ons allen geschapen is.

Wij weten ook dat die krachten kunnen worden uitgedrukt in meer technische termen. Per slot van rekening, alle kracht kan enigszins omschreven worden. Die omschrijving zal niet 100 % juist zijn, maar zij geeft ons het idee dat zij handelbaar en hanteerbaar is.

Wij hebben al op vele Ster-avonden getracht u duidelijk te maken wat er gebeuren kan, waarom wij draagtekens instralen, enz. De kern van de zaak is niet welke kracht er werkt. De kern van de zaak is, wat kan die kracht doen? Wat betekent zij? Welke inhoud geeft zij aan je leven? Men heeft ons een enkele keer beschuldigd dat ons denken erg utilitair is. Wij zoeken naar het nut. Wij zoeken naar dat, waar wij houvast aan hebben, wat ons helpen kan.

Idealen hebben wij allemaal. Iedereen onder ons droomt van een volmaakte wereld - van een volmaakt wezen - die zelf kan zijn een schoonheid zonder einde. Maar waar je leeft moet je op dit ogenblik iets weten te bereiken. Daar moet je op dít ogenblik, juist nu, de steun hebben, die je nodig hebt.

Wat hebben wij eraan, als je op aarde leeft en zij zeggen, wij zullen je de maan geven.....

De maan kun je niet krijgen.

Zelfs al zouden wij u beloven, dat wij u zo de eeuwige zaligheid binnen zullen voeren, wanneer wij het niet kunnen. Dan kunnen wij wel iets anders, wij kunnen praktisch zijn.

Zo praktisch als ons wezen en ons denken ons toestaat.

Zo eerlijk ook, als ons wezen en denken ons toestaat.

Dan kunnen wij dit zeggen, wanneer wij hier samen zijn dan kunnen wij grote krachten doen ontstaan, belangrijke krachten.

Wanneer wij geestelijk én stoffelijk samenwerken, dan wordt het mogelijk om hier krachten te doen ontstaan, die zelfs het meest hoge wezen, de meest lichtende krachten die er bestaan, zich hier te laten uitdrukken.

Dan hebben wij als herinnering wat edel metaal. Metaal waarin, als in een foto, herinneringen worden vastgelegd, waarin die krachten een ogenblikje na blijven werken. Een kracht die u helpen kan.

Laten wij vooral duidelijk zijn.

Wat wij hier doen is geen fetisjisme. Wij maken van een sterretje, een kruisje, een armband, een ring niet iets wat u geluk brengt, maar wij proberen dit metaal te impregneren. Wij proberen daar, binnen de spanningen van de verschillende moleculen, die kleine wijziging aan te brengen die het u mogelijk maakt uw eigen instelling op de grootste kracht steeds weer zuiverder, juister en sneller te kiezen.

Wij trachten een band te leggen tussen uw wereld en de onze. Het zal u wel duidelijk zijn waarom. Wij zijn uit uw wereld geboren. Uit uw wereld zijn wij opgegaan en hebben geleerd om ons te bewegen in de sferen en hebben ook weer geleerd terug te keren tot de stof en daar te werken. Wij hebben geleerd wat onmetelijke vrede en geluk betekenen kan. Wij hebben geleerd waar leringen te ontvangen zijn, die met woorden niet zijn weer te geven.

Maar wij zijn toch nog verwant aan u. Zo'n groot deel van ons leven, van ons bewustzijn, is op uw aarde geboren. Zo veel van wat wij hopen te zijn is gelijk aan datgene, wat als mogelijkheid in u bestaat. Wij weten zeker, absoluut zeker, dat het mogelijk is krachten te wekken. Wij weten absoluut zeker dat de mens, die open staat voor deze krachten, haar in zijn volledige intensiteit kan ontvangen en kan ondergaan. Wij weten dat niet iedere mens dit gelijkelijk kan, maar wel dat een ieder er resultaat van kan hebben, en baat van kan hebben.

In deze zekerheid houden wij dan onze Ster-avond en proberen wij u te benaderen.

U zult zo dadelijk wel merken, dat het nu niet zo buitengewoon ingewikkeld is.

De ene keer hoort u vreemde namen aanroepen, Godheden die misschien al lang vergeten zijn.

Een volgende keer misschien hoort u de Godsnamen aanroepen, één voor één, afzonderlijk elke Goddelijke kracht noemende, opdat zij in het geheel hier tegenwoordig zal zijn.

Soms hoort u ons alleen smeken, of vragen.

De wijze waarop wij dit doen is niet van belang. De wijze waarop u, vanuit uzelf, probeert die kracht te ontvangen, dát is van belang.

Het ligt niet alleen aan ons. De draagtekens die hier liggen, o, ik garandeer het u, die dragen krachten. Méér krachten dan menigeen zich voor kan stellen. Maar een kracht die onnoemelijk snel verbruikt kan zijn, wanneer de mens er alleen maar uit put zonder ze te gebruiken om zichzelf tot een hogere krachtbron te wenden.

Wat er gebeurt op deze avond vrienden, voor u, dat ligt aan u en aan niemand anders.

Misschien zijn er punten die u tegenhouden. Ik kan mij dat voorstellen.

Ik kan mij voorstellen dat u zegt, mijn gedachten zijn veel te stoffelijk. Wat hindert dat? Heeft God de stof niet geschapen?

Misschien dat u zegt, maar ik kan dat zo niet ondergaan. Ik kan dat niet aanvaarden, ik ben veel te nuchter. Heeft God achter uw verstand ook niet de wereld van het gevoel gezet? U zult zeggen, nu ja, het is een plechtigheidje, het is wel aardig, maar wat doet het mij?

Als u zo blijft dan kan het u niets doen. Op het ogenblik dat u zich verzet is het onmogelijk dat er hier iets tot stand wordt gebracht, juist voor u.

Maar stel nu eens dat u voor één ogenblik probeert om al datgene wat u bent, stoffelijk en geestelijk, eens even te vergeten.

Vergeet eens even dat u zo moe bent, dat u zo ziek bent.

Vergeet eens even, dat u eigenlijk meer komt om waar te nemen, dan om wat anders.

Vergeet eens een ogenblik dat, nu ja, deze krachten zoveel kunnen zijn.

Probeer nu eens voor een ogenblik te geloven en mee te denken.

Probeer eens alleen maar te ondergaan, zonder te denken. Dan wordt de toestand heel anders.

Geestelijke werelden zijn vaak zo onmetelijk groot.

Er zijn werelden van wit licht, waarin niets dan het licht zelf spreekt.

Er zijn tuinen van een schoonheid die u niet kent, vol met vogels, vlinders en bloemen, met lachende mensen. Er zijn donkere wouden met denkers in plechtige witte gewaden, die opgaan in een of andere onbekende tempel. Er is misschien een hemel, zoals de Christenen die zich misschien denken. Een Walhalla, zoals de ouderen het zich misschien gedacht hebben. Een licht, een tuin der hemelen, zoals Mohammed die beschreven heeft en zoals zijn gelovigen die aanvaardden. Zij zijn er allemaal.

Zij zijn er allen, die grote krachten, Michaël, de heerser, de strijder; Gabriël, de bode; Israël, de geleider. Zij zijn er allen en zij bestaan.

Er is niets in God mogelijk, wat niet in Hem bestaat.

Er wordt van u niet gevraagd op een avond als deze om nu plotseling maar zo te geloven, zoals wij dat doen. Helemaal niet. Wel vragen wij u, probeer één ogenblik uw idee van God voor uzelf tot werkelijkheid te maken. Denk alleen aan die werkelijkheid. Probeer om alle dingen, alle, terzijde te zetten.

Wat kan er dan gebeuren?

U staat volkomen open voor al wat zich hier af kan spelen, wat zich hier voor u kan manifesteren. Er is geen vraag meer of er licht zal komen of niet, want dat is van geen belang. Het is niet van belang of zich hier een wolk van licht zal spannen, of ook van geesten.

Het is niet van belang of hier boven een torenende koepel is gebouwd, waarin het licht van geesten een dak vormt van een nieuwe kathedraal.

Dat is allemaal van geen belang.

Wij verlangen alleen maar dat uzelf, zoals u hier bent, even niet denkt aan al uw persoonlijkheden, niet denkt aan die wereld zoals u ze zou willen hebben. Dat u alleen maar denkt voor één kort ogenblik, dat ene ogenblik dat voorafgaat aan die instraling en zegening, aan alle licht, aan al het goede wat er bestaat.

Niet denken aan bepaalde dingen. Alles wat bepaald en gedefinieerd is, is een vermindering a.h.w. van wat mogelijk is.

Wij hebben geen oordeel, wij hebben geen recht om te oordelen.

Neen, denken aan het licht, het goede, a.h.w. voor een ogenblikje het: Heer, Uw wil geschiede in de hemel, zowel als op aarde..., voor jezelf voelen als werkelijkheid.

Maar dan ook Gods wil, het goede, het lichte, dat het van hier gemanifesteerd zij, dat het van hieruit werkzaam zij.

Bid, bid op zo'n ogenblik. Zeg het voor jezelf, of spreek misschien in stilte mee met degene, die de inwijding leidt.

Kijk niet nieuwsgierig of verbaasd, bid en denk aan niets anders. Aan niets anders dan aan dit ene, verenigd te zijn met God. Gods wil en Gods kracht geopenbaard te zien, hier op dit ogenblik en in deze tijd.

Wanneer u zó denkt dan is de kracht hier. Dan is hier die openbaring van kracht en van licht, waarnaar u verlangt, waarnaar wij verlangen, en die ook wij zo vaak vinden.

U zult dan geen woorden vinden om te zeggen, het was mooi vanavond, of, het heeft mij niets gedaan.

U zult geen woorden hebben om de reden dat, wat je innerlijk beleeft te diep ligt voor een omschrijving.

U zult misschien juist dan in u het gevoel hebben of u de wereld iets goeds moet doen, alsof je rijk bent, als een kind dat zo maar een zak met zuurtjes heeft gekregen en uit mag delen en vrolijk huppelend danst, ik ben gelukkig...

U zult een idee hebben - misschien pas dagen naderhand, maar vaak al heel direct - dat er een oplossing in zicht is voor een probleem.

U zult vooral het gevoel hebben dat u de kracht heeft, om alle onregelmatigheden van uw medemensen te dragen in werkelijke verdraagzaamheid, om in werkelijke daden van naastenliefde uzelf te openbaren aan de wereld.

Ook dat is een van de dingen die belangrijk zijn. Ook dit is een van de redenen waarom een Ster-avond wordt gehouden.

Vrienden, kijk nu eens naar de wereld:

In China dreiging. In Frankrijk moord. In Algiers opstand. In Egypte hetze. In Israël onrust. In Amerika rassengeschil. In Zuid-Afrika rassengeschil.

Overal waar dat niet zo is, de crisis, het sluipend zoeken naar een nieuwe maatschappij, een nieuwe vorm die niet gerealiseerd kan worden, omdat de mens te egoïstisch is.

Denk nu eens goed aan de wereld van nu.

Stel u nu eens voor, hoe het op het ogenblik is.

Stel u voor dat er mensen creperen door de haat van de mensen.

Stel u voor hoe de ziekenhuizen vol liggen met lijdende mensen.

Stel u voor hoe de haat, de naijver, de roddelzucht ongeluk na ongeluk schettert, dat er mensen in wanhoop niet meer weten wat zij doen, en in wanhoop van de bruggen springen.

Denkt u er eens over na. Denk eens na over die wereld van vandaag.

Denk over de mensen, die macht-bezeten achter het stuur maar los rijden en dan bom, daar is weer een kinderziel, die opgevoed moet worden en opgenomen moet worden in een andere wereld. Dan zijn er mensen die lijden. Ouders wier leven gebroken is.

Denk eens aan al die egoïsten, die niets anders meer kunnen dan luierend langs het straathoekje staan, de meisjes nafluiten en vechten met elkaar.

Denk eens aan al die dingen, die op deze wereld zijn geboren uit de zelfzucht van de mens.

Als u dat niet genoeg is, denk aan die geheime laboratoria, waarin men bacteriën teelt, dodelijker dan ooit tevoren.

Denk over die onderzoekers, die misschien zoeken naar de atoomkracht voor de vrede, doch maar al te vaak eerst zoeken naar dodelijke raketten, die de tegenstander kunnen verdelgen.

Angst, egoïsme, zelfzucht over die hele wereld.

Wat, vrienden, vraag ik u, is de enige oplossing?

Wij moeten het vertrouwen terugvinden, terugwinnen, in die mensheid.

Wij moeten het vertrouwen terugvinden in onszelf.

Wij moeten vertrouwen vinden in het goede, in God.

Daarvoor is verdraagzaamheid nodig. Een verdraagzaamheid die in de allereerste plaats wel uw laatste haatgevoelens haast onopvallend meevoert naar begrip.

Ach, als je het begrijpen kunt dan zal je niet meer zeggen, wij alleen zondigen niet, een ander zondigt wel. Dan zeg je niet meer, die beulen in Indonesië.

Je zegt ook niet, die wrede uitbuiters in Nederland.

Dan zeg je ook niet, die gemene communisten.

Dan zeg je ook niet meer, deze parasitaire kapitalistische nationaalsocialisten.

Dan bestaan deze namen niet meer. Dan zijn er mensen, mensen, mensen, mensen, allemaal met hun dromen, met hun verlangen en begeren.

Mensen, voortgezweept door hun angsten.

Wanneer je dat eenmaal begrepen hebt, misschien dat je dan, wetend over die onzekerheid in anderen, je jezelf wat zekerder voelt. Dat je begrijpt, deze uiterlijke invloeden kunnen mij niet beïnvloeden, kunnen mij niet raken, of deren.

Wanneer ik sterk ben, wanneer ik werkelijk wil, dan gaat dit alles mij voorbij. Dan is het mij mogelijk een bron van vrede en geluk te zijn. Dan is het mij mogelijk de mensheid iets te geven.

Wanneer u zover bent dan zult u zeggen, maar waar zal ik de kracht vinden want ik ben bang.

Ik voel mij niet zeker. Ik kan mijn taak nog niet voldoende volbrengen. Ik ben te zwak, ik ben te ziek. Ik heb de middelen niet. Ik heb de omgeving niet. Ik heb de opvoeding niet.

Als je er dan zo voor staat en die wereld helpen wilt, werkelijk helpen wilt, wanneer je in die wereld iets zou willen scheppen van groter begrip voor elkaar, van minder straffe gebondenheid in een keurslijf van wetten dat iedereen wurgt, maar eerder de mensen samen zou willen brengen in een begrip, in een eerbaarheid, die uit de mens geboren wordt...

Dan is het tijd, zoals wij dit doen, te vragen om kracht.

Dan is het tijd om te wachten op dat ene ogenblik, dat het licht in je komt en je weet, ik kan...

En je kunt.

Allemaal, zoals u hier bent. De cynici en de gelovigen, de ongeletterden en de geleerden, de zieken en gezonden, de ouden en de jongen, allemaal, zoals u hier bent, u kunt.

Het is niet zo dat u hier zit en nu alleen maar moet wachten wat een ander voor u doet.

Elke mens is deel van God.

Dat is geen dogma, maar het is de enige voorstelbare werkelijkheid.

Elke mens is deel van God, begrijpt u? Ook u. Iedere mens kan putten uit de Goddelijke kracht, om te vervullen wat Gods wil is. Ook u.

Wat wij hier samen doen, misschien met een grotere kracht, misschien met meer pronk en praal dan u het zelf zou kunnen doen, dat kunt u doen. U zelf, zonder ons, zonder iemand.

Wie de moed heeft de wereld te vergeten en er alle consequenties van te aanvaarden, wanneer u de moed heeft eventjes elk begrip los te laten, als degenen die hongeren naar licht... Als u de moed heeft uit uzelf te treden, voor een ogenblikje die kracht te aanvaarden, dan kunt u het.

Er zijn er bij, zoals ik het hier zo zie, in de stof en ook in de geest, die dat licht geproefd hebben, die die verrukking kennen. Een ogenblik van opgelost zijn in een zee van licht, één lichtstraal in het licht van een zon.

Waarom komt dat niet vaker? Misschien streeft u met schone woorden, geïnspireerd misschien, maar dan leeft u toch nog te weinig in de overgave, denkt u nog teveel 'ik...'

Misschien, al bent u nog zo verdraagzaam in al uw streven en pogen, oordeelt u toch nog te fel.

Misschien houdt u iets terug, omdat de absolute overgave zou betekenen, verlies van jezelf. Zo denken de mensen vaak.

Misschien ook u. Ja, ik zou in die hoogste sfeer willen zijn en dan zou ik uit die sfeer willen komen.

'Ik', begrijpt u? 'Ik' zou die mensen wat willen geven...

Zo gaat het niet. God geeft ons niet iets, opdat wij zouden kunnen geven. God geeft ons altijd en te allen tijde Zijn krachten om door ons te kunnen geven. Híj, niet wij.

Wij zitten met onze problemen en zeggen, ja, maar dat moet toch eerst opgelost worden.

Ik moet eerst eens weten waar ik het geld vandaan haal.

Ik moet weten, wat de waarheid is.

Ik moet weten, dat er een voortbestaan is.

Zeker, dat is voor u belangrijk. Maar is het leven zelf niet veel belangrijker? Is het niet veel belangrijker een ogenblik deel te zijn van die oneindigheid? Ook al heb je geen cent? Ook al heb je helemaal niet het idee, dat er een voortbestaan is?

Is het niet belangrijker één ogenblik van vrede te kennen, één ogenblik van geluk en rust en een antwoord te hebben op al je vragen?

Uit de ene vraag wordt de andere geboren, - onstuitbaar rollen zij verder.

Elk probleem dat u oplost doet tien problemen geboren worden.

Elk klein kapitaal dat je opzij legt doet de hebzucht geboren worden nog méér te bezitten, hetzij in geld, in goed, of in eer.

Zeker, mijne vrienden, zo is het.

Het is juist het probleem, wat u zo vaak belemmert om zelf kracht te vinden.

Het is zo heel vaak de mens die, met al zijn gedachten, met al zijn hoogstaand denken, met al zijn esoterische begrippen, zich toch nog niet helemaal overgeeft.

De mens die nog steeds bang is voor de consequenties en zo.

Kijk, dat is een van de redenen waarom wij nog zó moeten werken, waarom wij onze Ster-avond hebben, zo in een gemeenschap, zo in een zaal vol mensen.

Dat is de reden, waarom wij hameren met woorden, waarom wij proberen een betovering te vlechten.

Dat is de reden waarom wij alle krachten uit de geest, die wij maar benaderen kunnen, hier dicht bij halen.

Opdat onze gemeenschap, ons samenwerken en samenzijn, datgene volbrengen zal, wat wij dan misschien zelf nog niet helemaal kunnen.

Daarom vrienden, is het vanavond Ster-avond. Uitdrukking van ons geloof in God. Uitdrukking van ons geloof in Gods kracht, maar ook in onszelf. Uitdrukking boven alles ook van de eenheid die er geschapen kan worden tussen mens en mens, tussen mens en geest, tussen mens, geest en God Zelf.

Dit is dan eigenlijk maar een kleine inleiding, meer niet.

Ik zou u graag veel en veel meer vertellen. Ik zou u willen zeggen, hoe hier het licht zich zo dadelijk zal openbaren, maar kan ik dat wel? Ik voel dat mijn eigen gaven daarbij stil staan. Het is daarom dat ik een andere spreker het woord ga geven.

Een spreker die u misschien iets kan vertellen, niet alleen van de feitelijke fenomenen, of van ons streven, maar iets van die vreemde, vluchtige krachten, waaruit wij leven en voortbestaan, uit die vreemde vluchtige krachten, die de intensiteit van alle bestaan uitmaken.

Daarom maak ik plaats, niet om heen te gaan. Ik zal hier met u zijn.

Wanneer het ogenblik van de instraling komt, dan zal mijn wezen en dat van de velen die hier aanwezig zijn, één trachten te worden.

Eén in willen en streven, één in aanvaarding, vergetend zichzelf, opdat het licht geboren moge worden in alle sferen, zowel als op de wereld.

Ik zal echter niet meer tot u spreken en daarom wens ik u nu een goede avond toe.

Goedenavond, vrienden.

Wanneer wij proberen ons iets voor te stellen van de werkelijkheid die er op een Ster-avond bestaat, dan komen wij terecht in een rijk dat verwant schijnt aan dat van sprookjes.

Weet u, stoffelijke werkelijkheid is zo beperkt. Stoffelijke woorden alleen zijn onvoldoende om ook maar een grein weer te geven van een lichtende werkelijkheid, van een lichtend beleven.

Maar misschien kan ik het u toch een beetje duidelijk maken.

Wanneer u hier binnen komt met al uw gepraat, met uw onderling kennismaken en weerzien, ach, dan is het hier nog zuiver stoffelijk. Het is alsof de ruimte nog iets in zich heeft van lood, ondoorzichtig, vast. Niet zonder lichtende mogelijkheden, maar overheersend grauw.

Een enkele mens gaat er tussendoor als een enkel flitsje van licht. Het rumoer gaat door, de grijze sluier blijft bestaan.

Maar dan, dan komt er een ogenblik dat u allen gaat zwijgen. Een ogenblik dat u - soms haast verveeld - gaat wachten op het ogenblik, of het al gaat beginnen. Een ogenblik dat u denkt, zou deze avond de oplossing kunnen zijn van mijn problemen? Dan is het net alsof er sluier na sluier wegtrekt.

De inwijder staat als een zuil van licht. Zijn gebaren zuigen het licht in zich op.

Terwijl de felheid van licht zich rond allen ontplooit, gebaren zijn handen een moedra van zegening. Dan - eindelijk - kan na de bede het woord worden gezegd.

De zegening wordt uitgesproken.

Zwaar vallen de woorden, die de zin weergeven van het licht, dat zich nu ten volle heeft ontplooid. Geleid door het gebaar treedt de kracht nu uit, gericht. Zij stoort zich niet aan muren en deuren. Voor een ogenblik wordt de gedachte van naastenliefde en samenhang over de wereld uitgestraald.

Hernieuwd verzamelt hij de krachten. Weer het gebaar, weer de woorden. Als een bundel uit een schijnwerper trekt het licht over de verzamelde menigte, stof en geest tegelijk beroerend.

(Hier trad bandbreuk op. De geestelijke leiding verzocht niet te storen, waardoor opname hier beëindigd moest worden.)

MEDITATIE

25 februari 1957.

Volgende meditatie werd uitgesproken op Bijeenkomst der Genezingsgroep, d.d. 25 februari 1957.

Gezamenlijk zullen wij nu een ogenblik mediteren. Mediteren in de eerste plaats over het doel, waarvoor wij samen zijn, genezing.

Wanneer je denkt aan het genezen, dan denk je aan het helpen van mensen. Deze hulp, ach, die geef je dan van ganser harte, maar je moet eerst weten hoe eigenlijk het lijden is.

Er is zo veel lijden, wat je nooit zelf geproefd hebt, wat je nooit ondergaan hebt. Je denkt misschien, dat je in de wereld al veel zwaars hebt doorgemaakt, dat je veel hebt geleden.

Je kijkt terug op je problemen. Je ziet je problemen, de angst, de schuld misschien. Je ziet daarin je verlies, je pijn en je leed. Dan denk je dat je al heel veel weet over het lijden in de wereld.

Die wereld is vol van mensen, zoals u, die lijden. Het zijn gewone mensen. Maar achter deze uiterlijkheid gaat nog veel en veel meer lijden schuil. Laten wij een ogenblik trachten ons iets van dit lijden voor te stellen.

Daar zijn de mensen, die ziek zijn. Zó ziek, dat zij nooit meer kunnen genezen. In hun lichamen vreten de pijnen, die door drenzen, dag na dag. In hun gedachten het noodlot dat het leven eindigen zal, in de hoop dat het eindelijk, eindelijk voorbij zal zijn. En dan toch weer elke dag opnieuw lijden, pijn en onbekwaamheid.

Wat is zo'n leven eigenlijk?

Wat heeft zo'n mens, wanneer hij niet begrijpt, dat het lijden een doel heeft.

Laten wij denken aan de mensen, die iemand verliezen. Iemand van wie ze heel veel gehouden hebben. Zo'n plaats is leeg. Die mensen weten niet van een voortbestaan in de geest.

Zij weten niet, dat liefde reikt ver tot over het graf.

Zij kunnen geen kracht vinden voor geestelijk werk, of geloof.

Er is alleen maar een leegte, die schrijnt.

Het hele leven is misschien uiteen gevallen. De gewoonten, die voor hem een zekerheid en het bestaan uitmaakten, zijn voorbij. Ja, méér nog.

De buitenwereld komt en stelt menselijke eisen aan iemand, die geen mens meer zijn wil. Hoe moet zo iemand lijden. Hopeloos lijden. Lijden op de wereld is niet erg, wanneer er nog hoop is, wanneer je nog de gedachte hebt, dat er eens iets kan gebeuren. Wanneer je ook dat verliest, wat blijft je dan nog over?

Zo zijn er velen, die lijden. Er zijn de mensen, die lijden door het geweld van de mensheid. Opgesloten in duistere kelders zitten zij maar in de eenzaamheid. Zo nu en dan een zachte stap op de gang en dan weer niets. Maar in hen is de vreemde pijn, dat zo dadelijk het geweld zal komen, de angst! Angst ook misschien dat zij zelf niet in staat zullen zijn vast te houden aan hun gedachten en idealen, dat zij zichzelf zullen verraden en verloochenen. Dat is lijden...

Lijden bij die groepen van mensen - die met minder nog dan dieren genoeg nemen - en die leven in grote kampen. Die zinneloos worden voortgejaagd. Mensen die op de duur in en rond zich al wat menselijk is zien vergaan tot dierlijkheid. Mensen die niet eens meer durven dromen. Mensen, wier nachten onderbroken worden door het gekreun, de angstige kreten van hen, die rond hen zijn. Dat is lijden...

Ik zie de mensen die het slachtoffer zijn geworden van de natuur. Het was zo schoon.

Zij hadden zo'n grote hoop voor de toekomst. En dan komt het water. Het sleurt alles weg en laat niets over. Dan sta je met lege handen. Je voelt je verantwoordelijk voor andere mensen. Je zou willen en kunt niet. Dat is lijden...

Denk aan diegenen die de dood zoeken en niet vinden.

Denk aan diegenen die ondergaan, terwijl zij verlangen te leven.

Denk aan de geest in de duistere sfeer die, weggesloten van alle dingen, omringd wordt door alles wat hij begeert en het nooit bereiken kan.

Wat kan een verschrikkelijker lijden zijn dan dat een moeder begeert naar haar kind. Zij ziet het, maar kan het niet beroeren.

Een man verlangt naar werk en er is genoeg werk te doen rond hem. Maar zijn ledematen zijn gekluisterd en hij kan niet verder.

Alle verwarring, alle lijden en pijn verzadigt de wereld.

Deze hele wereld is één tuin, vol met lijden, vol met smart. Maar wanneer wij de kracht vinden om de hogere geest te wekken in ons, wanneer wij de kracht vinden om één te zijn met de krachten die boven het duister, het onbegrip leven, dan kunnen wij misschien helpen.

Wanneer je al dat lijden ziet, wat zou je dan anders willen dan helpen.

Beter dat je zelf lijdt dan dat anderen lijden. Je eigen lijden kun je dragen en kun je overwinnen, het lijden van anderen niet. Wij leven mee met de mensen die geen uitweg zien. Wij lijden mee met al diegenen, die door pijn gekluisterd neerliggen, met al degenen, die een wreed lot in omstandigheden plaatst, die zij niet meester kunnen.

Wij kennen het licht. Wij willen dat licht brengen onder de mensen. Licht dat genezing is. Genezing voor het lichaam, zeker..., maar meer nog voor de geest.

Wij willen die kostbare schat van Goddelijke kracht en licht nemen, zoals ze in ons ligt, en uitdelen, opdat er wat minder lijden zou zijn in de wereld.

Wanneer zo dadelijk misschien weer geweld mensenlichamen verpulvert, huisgezinnen uiteen worden gereten, en de wrede hartstocht van de massa het levenseinde van een mens maakt tot één gruwelijk spel, dan zullen wij daar zijn met onze geestelijke krachten.

Dan willen wij trachten te helpen.

Maar alleen kunnen wij niets. Wij kunnen niets alleen.

Wij kunnen zelfs maar heel weinig gezamenlijk.

Maar in ons is een grote kracht, waarvan wij ons tenminste bewust zijn.

Kracht die wij noemen God, Goddelijk Licht, het Eeuwige, het Volmaakte, het Harmonische. Dat bestaat in ons.

Wij kunnen ons zelf maken tot een bron, vanwaar deze harmonie uitstraalt in deze wereld.

Mensen beroerend op hun ziekbed en brengend tot genezing. De mensen licht gevend in hun duistere wanhoop. De mensen bevrijdend van hun verbeterde haat...

Wij willen die wereld niet overheersen. Wij willen niets veranderen in die wereld dat noodzakelijk is, maar dat wat niet noodzakelijk is, het zinloze lijden, geboren uit de innerlijke verblinding, uit het onbegrip, dát willen wij overheersen.

Omdat wij ons dat voornemen, ons voornemen ons wezen, ons hele zijn voor dat doel in te zetten, kunnen wij vragen aan de kracht, - die in en buiten ons ligt - ons te helpen.

Dat zullen wij nu gezamenlijk doen. Wij zullen proberen een ogenblik, zoals de magiërs misschien eens deden, de band te leggen tussen ons en een andere wereld.

Niet alleen maar een wereld van een paar sferen hoger op, maar met een wereld waar licht leeft, werkelijk licht. Een wereld waarin kracht leeft, werkelijke kracht. Volmaakt. Harmonisch.

Ik hoop dat u met mij zult willen bidden, zult willen denken, zult willen zegenen, want alleen op die manier kunnen wij op dit ogenblik van ons samenzijn de krachten weer wekken, die ons misschien alweer versagden.

Kunnen wij de wereld - een ogenblik misschien maar - toch zo'n belangrijk iets geven als een hoog licht, dat deze wereld bereikt door ons oprecht innerlijk en onzelfzuchtig begeren.

Daarom vrienden, zullen wij thans een ogenblik gezamenlijk proberen dit tot stand te brengen. Hoe kunnen wij anders beginnen dan door een ogenblik stil en zwijgend tot God te roepen?

O, God van Licht en Kracht, Gij, perfecte Harmonie en Volmaaktheid.

Gij, Die alles scheidt en in stand houdt, tot U spreken wij.

Tot U smeken wij.

Heer, Uw wereld lijdt en de mensheid lijdt door zichzelf, door onbegrip en onbewustzijn.

Heer, geef ons kracht.

Geef ons Uw kracht en laat ze voor een ogenblik door ons uitgaan tot hen die lijden.

Aanvaard God het offer, dat wij willen brengen van eigen persoonlijkheid, van eigen streven en denken.

Het offer dat wij brengen voor een kort ogenblik, omdat wij nog zo onvolmaakt zijn en niet kunnen opgaan in U.

Ik weet dat Gij mij hoort...

Ik weet dat Gij ons kent tot het diepst van ons wezen...

Ik weet dat Gij Uw kracht hebt gegeven, en geeft, en daarom neem ik deze Kracht van Licht, die Gij hebt geschonken, O, God...

In Uw Naam straal ik ze uit over de wereld...

Kracht van God is met ons, wanneer wij eerlijk willen leven, en helpen allen die lijden.

En deze Kracht bevestig ik thans uit de eenheid, die wij zijn.

Uit de eenheid, die de Vader is met ons streven.

Bevestig deze Kracht uit alle sferen, die één zijn met het werk des Lichts...

Zo geef ik u de Kracht...

Dat uw werk gezegend zij...

Zo geef ik u de Kracht, opdat u in u de sterkte vindt om dit werk voort te zetten...

Zo geef ik u de Kracht. Want in u zij het Licht..., de Waarheid..., het Leven...

Wij hebben de Kracht geroepen, die leeft.
Weet wel, wie die Kracht aanvaardt, neemt een taak op zich.
Deze Kracht zal met u zijn. Kenbaar met u zijn, zolang uzelf oprecht zult trachten
het lijden van de mensheid te verlichten met uw eigen streven.
Ik bezweer geen ziekten, of demonen.
Ik geef u alleen, wat reeds uw eigendom is, de Kracht van de Vader, Die met ons is
te allen tijde.
Kracht mijne vrienden.
Kracht, Die ook Uw Kracht is, wanneer u ze durft aanvaarden.
Zij is thans rond u en in u. Probeer een ogenblik die Kracht te realiseren....
Denk nog een ogenblik na, opdat u de Kracht zult leren hanteren, die de uwe is.